

Tings Side vist sig at være almindelig Velvilje for at forhøje Jordemødrenes Bønninger, men Udvalget mener, at en saadan Forhøjelse nærmest bør ske derved, at den faste Pengeløn, Alderstillægene og Pensionen forhøjes; derimod har Udvalget ikke ønsket, at der med Hensyn til den takstmæssige Betaling skulde foretages nogen videre Forhøjelse, i ethvert Fald ikke ud over den Grænse, der hidtil har været sat, med Hensyn til Ejendomsbesiddere med under 5 Tdr. Hartkorn, hvormod man har ment, at denne Grænse burde flyttes op fra 5 til 12 Tdr. Hartkorn. Udvalget er enigt om at tiltræde Lovforslagets Affattelse for saa vidt, at der herefter skal tilstås Distriktsjordemødrene en fast Pengeløn af fra 130 til 160 Kr. aarlig. Udvalget er ligeledes enigt om at tiltræde Vedtagelsen af de foreslaede Alderstillæg, hvorefter disse, som nu ere 20 og 40 Kr., ville stige til 40 og 80 Kr. for henholdsvis 10 og 15 Aar. Derimod indeholder Lovforslaget, saaledes som det er affattet i Slutningen af § 1, følgende Passus: „For saa vidt en Kommune frivillig maatte have tillagt Jordemoderen en større Pengeløn end 130 Kr., kan Alderstillæget forholdsmæssig nedsættes og endog helt bortfalde.“ Udvalget finder ikke, det er rigtigt at gøre Alderstillægene afhængige af en saadan Vilkaarlighed, som det er at overlade det til vedkommende Kommune, Amts- og Bykommune at bestemme, hvorvidt der skal ske nogen Afkortning, enten helt eller delvis, i det normerede Alderstillæg. Udvalget ønsker, at Jordemødrene maa have den faste Pengeløn, her foreslaas, ligesom de maa have Ret til at kræve deres Alderstillæg efter henholdsvis 10 og 15 Aars god Tjeneste, saaledes som her er foreslaaet i Lovforslagets § 1. Endringsforslag under Nr. 1 gaar derfor ud paa, at det sidste Punktum i Paragraffen skal udgaa, og det vil jo være i Favn af Jordemødrene; deres Stilling vil i den Henseende blive noget gunstigere, end Lovforslaget, som det er affattet, tilsigter. Med Hensyn til den takstmæssige Betaling har Udvalget tilladt sig at stille et nyt Forslag under Nr. 2 til § 2. Det gaar i alt væsentligt ud paa at bevare de normerede Takster for Besiddere af Hartkorn under 5 Tdr., dog saaledes, at man har ment, at burde drage en Grænse for Husmændenes Vedkommende, i det Husmænd, som besidde fra 4—8 Skpr. Hartkorn skulle betale 3 Kr., medens Husmænd, som have under 4 Skpr. Hartkorn, skulle betale 2 Kr. og jordløse Husmænd og Indrester skulle svare 1 Krone som hidtil. Udvalget har derimod foreslaaet, at der skal

fastsættes en Takst for Gaardmænd, som besidde fra 5—8 Tdr. Hartkorn, af 8 Kr., og for Gaardmænd, som besidde fra 8—12 Tdr. Hartkorn, 12 Kr., medens de, der besidde over 12 Tdr. Hartkorn, skulle svare en takstmæssig Betaling af 20 Kr. Udvalget er endvidere enigt om at tiltræde, at man fastsætter en takstmæssig Betaling af 4 Kr. i de Tilfælde, hvor det er det offentlige Fattigvæsen, der skal udrede den takstmæssige Betaling. Der er imidlertid indkommet til Udvalget et Andragende fra Jordemoderforeningen i Hammerum Herred, hvilket Andragende er trykt som Bilag til Betænkningen. Af dette fremgaar det, at flere Steder i Landet, og navnlig i Ringtøbing Amt, er Hartkornet ikke den naturlige Maalestof for, hvad de enkelte Besiddere rettelig burde svare i dette Djemed. Man har ikke turdet gaa ind paa det Forslag, der var stillet i det andet Ting om, at de vedkommende kommunale Raad skulde dele Skattebyrden i Klasser, og fastsætte en vis Betaling for hver Klasse. Udvalget er enigt i, at det vilde foranledige betydelige Byrder for de kommunale Raad, som i Forvejen have mer end Byrder nok; men det kan ikke nægtes, at der jo er et Misforhold til Stede, naar der, som det i Andragendet er oplyst, findes Bønder, som kunne holde paa deres Gaarde 20—30 Kreaturer, medens Ejendommen kun har et Par Skpr. Hartkorn. Udvalget har derfor ment, at den heldigste Ordning af dette Forhold var at indsætte en Bestemmelse om, at for saa vidt vedkommende Jordemødre havde Anledning til at klage over den takstmæssige Betaling, der ydes dem, saa kunde en saadan Klage stiles til vedkommende Amtmand, der er deres nærmeste Overøvrighed og Foresatte, og han kunde saa afgøre saadanne Tvivls- og Klagespørgsmaal, der maatte blive rejste. I Almindelighed tror jeg ikke, at Jordemødrene have Grund til at klage over den Betaling, der ydes dem, og i det Andragende, der ydes dem, og i det Andragende, der har foranlediget det foreliggende Lovforslag, har jeg heller ikke set, at nogen har ført nogen saadan Klage; men det kunde jo tænkes, at der enkelte Steder kunde komme Tilfælde af denne Natur, og for saa vidt en saadan Klage var berettiget, saa anser man det naturligt, at Amtmanden bestemmer Afgørelsen i Stedet for at bebyrde de kommunale Raad med den Slags Anliggender, der ikke vedkomme dem. Endelig stiller Udvalget en Endring til § 3 under Nr. 3, som gaar ud paa at forhøje Pensionen noget ud over det, en Jordemoder vilde kunne faa efter Forslaget, saaledes som det foreligger ved